

NAVKA

V jedné písničce se zpívá: radši budu trpět, než abych necítila nic. To může s prominutím říct jen úplný blbec, pro kterého je utrpení abstraktní, poetické slovo, co se mu hodí do rýmu. Kdo zažil skutečnou bolest, ten mi dá za pravdu: z necitlivění je dar z nebes, nebo z podsvětí, přijde na to.

Letěla jsem jako vítr. Mlha se líně převalovala po nočních blatech a já proploovala skrze ni. Zvláštním způsobem mi to připomínalo koupel ve vaně s hromadou pěny. Má fantazie dokonce vykreslila na pozadí zemité vůně rašeliny jemný heřmánkový parfém.

Jenže zatímco koupel v heřmánkové pění bývala příjemně uvolňující, tohle mělo k relaxaci daleko.

Jeden výmol, druhý výmol. Pozor na bloubku – když se zaboří moc brzo, probeře se z transu a unikne. Raději na pevnější půdu. Zatočit... Do háje, támble už jsou braniční kameny! Zpátky, blouběji do močálu. Támble je! Bludný kořen. Krok přes něj a je můj.

Přeletěla jsem několik jezírek plných rašeliníku a zůstala viset ve vzduchu asi metr nad kořenem kroučícím se při zemi jako oblouk chapadla nějaké obří chobotnice. Funění a čvachtání ohlásilo příchod ančutky. Stvoření se zastavilo kus ode mě a dlouhými prsty s výraznými klouby se poškrábalo na holé hlavě.

„Moc spěcháš,“ řeklo nezvučným hlasem. „Moc, moc spěcháš. Kdybych byl člověk, nejspíš jsem tě už dávno ztratil. Anebo jsem si zlomil nohu o nějaký výmol.“

Proměnila jsem se do lidské podoby.

„Kdyby sis zlomil nohu, mohla bych tě ještě pořád ulechat k smrti,“ pokřčila jsem rameny s vážnou tváří. Takhle pověra nás s Korou vždycky fascinovala. Jeho první námitku jsem raději strategicky přešla. Opravdu jsem si myslela, že jsem tentokrát letěla pomaleji. Bylo těžké to odhadnout, když mě neomezoval rytmus dechu nebo střídání nohou.

Ančutka to krátce zvažil. Znovu se podrbal na hlavě a zaškubal jedním křídlem.

„Nevím, jestli by to fungovalo. Zlomená noha prý dost bolí. Lidé při ní spíš skučí bolestí, než aby se smáli. Ani lechtání by to asi nepřebilo.“

Kousla jsem se do rtu, abych nedostala záchvat smíchu.

„Dobře, Liči, příště poletím pomaleji.“

Jmenoval se Ličichar, ale já mu říkala Liči. Nepřišlo mu to legrační. Nejspíš proto, že ančutkové nemají smysl pro humor. Ale možná to bylo i tím, že netušil, co je liči a že se mu určitým způsobem podobá – hrubý a nevzhledný na povrchu, ale sladký uvnitř. Vždycky mi přišlo smutné, když jsem genialitu svých vtípů dokázala ocenit jen já sama.

Ančutka ještě víc ohnul už tak nahrbený hřbet, což byla jeho verze poklony, a úhledně složil zakrslá netopýří křídélka k sobě.